

Kako preživeti na ulicama Beograda (izbeglice/migranti na ulicama Beograda)

09.10.2018.

Povodom dvadesetsedmogodišnjice permanentnog aktivizma Žena u crnom protiv militarizma, nacionalizma, seksizma, rasizma, homofobije i ksenofobije (9. oktobar 2018.), aktivistkinje/sti ŽUC-a su održali solidarnu akciju sa izbeglicama/migrantima.

Staša, Tomislav i Goran odneli su u park kod autobuske stanice Lasta (Beograd) bananice i vlažne maramice, tamo smo sreli jednog dečka iz Avganistana koji nam je rekao da spava u napuštenoj zgradi Simpa, koja se nalazi prekoputa parka i da tamo boravi veća grupa izbeglica.

Kada smo tamo otišli atmosfera zgrade je bila post-apokaliptična. Zgrada je bila polurazrušena, bez vrata i prozora, dok je šut od stakla i stvari bio svuda po podu.

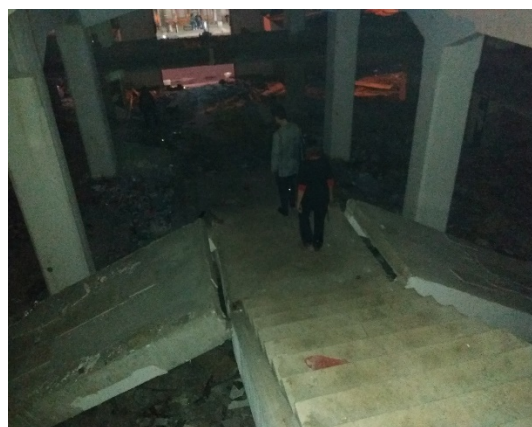
Penjali smo se uz razrušene stepenice uz pomoć lampe na telefonu, na prvom spratu smo u daljini videli upaljenu vatru iza jednog ćoška. Kada smo prišli videli smo malu grupu od 4 ili 5 izbeglica/migranata koji kuvaju i greju se oko vatre.

Zatekli smo ih u ćošku razrušene prostorije gde su sedeli na nekom improvizovanom krevetu od ćebadi ograđenom daskama, dok je jedan na vatri kuvao hranu u šerpi.

Mi smo im se predstavili i objasnili da ćemo doći naredni dan i da ćemo im doneti novu šerpu za kuvanje i hranu sa pijace.

Otišli smo i u zgradu pored Simpa gde je ulaz bio mračan, pod je bio pun smeća, nismo se usudili da se popnemo na sprat jer je bilo opasno po život, jer je lako moglo da se padne u mraku u šupljinu za lift.

10.10.2018.

Dvojica aktivista Žena u crnom u Beogradu otišli su u napuštenu zgradu Simpo, koju vlasti hoće da sruše, da posete izbeglice/migrante koje su se privremeno tamo smestile u nemogućnosti da pronađu smeštaj. Kada smo ih tamo na drugom spratu zatekli dan ranije primetili smo da u potpunom mraku pale vatru i kuvaju večeru.

Zgrada je u očajnom stanju, puna razbijenog stakla i smeća. Odneli smo im jedan lonac i kupili im šargarepe, krompira, luka, tikvice, jabuke, hleba, čokoladice i vlažne maramice. Lonac i povrće smo odneli direktno u zgradu dok smo čokoladice i maramice podelili u parku. U zgradi se nalazilo petorica mladih muškaraca i jedno dete koji su jeli.

Jedan od njih je u to vreme kuvao čaj. Bili su vrlo zahvalni na svemu što smo im doneli, a nama je bilo neprijatno što smo ih prekinuli u ručku. Rekli su nam da u toj zgradi borave već petnaestak dana. Pored njih, na drugoj strani sprata nalazilo se još desetak izbeglica/migranata, neki od njih sa torbama. Činilo se da su tek pristigli.

Nakon toga, otišli smo u park kod Ekonomskog fakulteta. Sve klupe su bile pune izbeglica/migranata. Bilo ih je preko 100 iz nekoliko zemalja: Afganistana, Pakistana i Irana. Među onima iz Irana bilo je dosta Kurda. Kurdi su nam pričali o Kurdistanu koji se rasprostire u 5 različitih država. Pričali su nam o raznolikosti iranskog dela Kurdistanu, gde pored muslimana Sunita i Šiita žive i katolici, pravoslavci, Jezidi i ateisti.

Jedan dečko iz Afganistana rekao je da samo želi da ide u školu, ništa više. Planira da nastavi školovanje u Srbiji. Ima 14 godina i išao je u osnovnu školu dok je talibani nisu spalili. Već nekoliko godina je u izbeglištvu a godinu dana je radio u Turskoj. Drugi dečak koji je stajao pored njega ima 17 godina ali pošto izgleda starije u kampu Krnjača su mu odbili smeštaj.

Drugi mladić iz kurdskog dela Irana pokušao je da nastavi svoj put kroz Bosnu ali su ga odatle deportovali za Srbiju. Pokušao je da se prijavi u Krnjaču ali su mu rekli da je kamp pun. On tvrdi da lažu jer ima dovoljno mesta. Mnogim izbeglicama/migrantima koji dolaze iz Irana odbija se boravak u kampu kao i azil. Srbija je do tog dana imala ukinut vizni režim s Iranom, međutim kasnije smo saznali da je upravo tog dana Irancima ponovo uvela vize.

Jedan mladi Kurd je dan ranije avionom stigao u Srbiju. Smeštaj je dobio u kampu u Šidu a taj dan je došao u park u Beograd po svog druga da zajedno idu za Šid. Za Krnjaču nije bio čuo ali smo ga informisali i o tom kampu. On, kao i mnoge izbeglice/migranti, dobro su informisani o ekstremističkim vladama u svetu, kako u Iranu tako i u Evropi. Znaju kako mađarska i hrvatska policija tuče i zlostavlja izbeglice/migrante te im je jedina opcija za sada Srbija ili Bosna. Smatraju da su članice EU platile Mađarskoj da digne ogradu i zaoštri svoju ksenofobnu politiku prema izbeglicama/migrantima.

Od njih smo naučili i nekoliko reči i izraza na kurdsom, paštu i farski jeziku, i sve smo zapisali u telefon sa prevodom na engleski ili srpski. Ponudili su nas i iranskim cigaretama.

Jedan muškarac kojem smo dali čokoladicu uzeo je, slomio i bacio u znaku revolta. Među njima vlada očaj, ali se na većini lica video osmeh i optimizam. Na kraju smo im poželeli sreću na kurdsom („sar koutu bi“) i farsiju („muafak baši“) kako su nas naučili.

12.10.2018.

U petak 12.10., ponovo smo krenuli u posetu izbeglicama/migrantima. Kada smo došli do zgrade u kojoj su boravili, videli smo da je zgrada skoro potpuno zagrađena, masivnom metalnom ogradom, radnici su još uvek postavljali poslednje delove ograde. Bilo nam je jasno da su izbeglice/migranti bili primorani da napusete taj objekat.

Plan nam je bio da po okolnim ulicama i parkovima pokušamo da nađemo ljude koji su bili u zgradi, i ubrzo smo u obližnjem park sreli grupu ljudi koje smo upoznali prethodnih dana u napuštnom objektu. U pitanju je grupa od 5 braće, iz oblasti Baglan, na severoistoku Avganistana. Najmlađi ima oko 7-8 godina, najstariji oko 25. U Srbiju su došli iz Bugarske, gde su proveli više meseci, u kako oni kažu zatvoru (kampovi u Bugarskoj su zatvorenog tipa, nije dozvoljeno slobodno kretanje u i izvan kampa). Rekli su nam da im je majka još uvek u Bugarskoj, u "zatvoru".

Pitali smo ih u vezi izbacivanja iz zgrade u kojoj su boravili, rekli su nam da je došla policija i rekla im da napuste zgradu, nisu primenjivali silu, i imali su nešto vremena da pokupe svoje stvari.

Rekli su nam da su poneli i posuđe koje smo im doneli prethodni dan i da i dalje mogu sami da spremaju hranu, pa smo im ostavili nešto namirnicu.

Tu noć će verovatno provesti u parku, ali će pokušati da nađu drugi prostor, gde se mogu smestiti.

Cilj im je Nemačka.

Razmenili smo brojeve telefona, da bi ostali u kontaktu.

Izveštaj pripremili: Goran, Tomislav, Mirko